

© Frank Vork 2024

COMA

EN ANDERE VERHALEN VAN 55 WOORDEN

Frank Vork

COMA

De hartmonitor is stil. De beademing is gestopt.

Mijn zoon, in het ziekenhuisbed, is negen jaar oud.

De automobilist zag hem niet.

Mijn wereld is troebel. Ik probeer te slikken, maar heb een brok
in mijn keel.

Het is stil.

Totdat hij zijn ogen opent en zegt: 'Hoi, papa.'

'Welkom terug, lieverd,' antwoord ik dolgelukkig.

DE ACHTERVOLGING

Ze komt krijsend achter me aan. Ik ren de trap op.

Ik vlucht naar de badkamer en ga in het donker zitten.

Mijn hartslag zit hoog.

Ik hoor haar zachte voetstappen op de overloop. En vervolgens stilte.

Ik sluip de overloop op en voel een hand tegen mijn been.

‘Jij bent hem!’ roept mijn dochtertje.

CRASH

Ik kan niet uitwijken. De andere bestuurder raakt ons hard in de zijkant.

Het stuur vliegt uit mijn handen en we eindigen tegen een muur.

Mijn vriend kijkt me geschrokken aan. Na een paar seconden vraagt hij: ‘Nog eens?’

Ik knik en laat een token in de sleuf vallen. De botsauto komt opnieuw tot leven.

VERLOSSING

De grafkist zakt onder de grond. Tranen rollen over mijn wangen.

Na vier maanden heeft de kanker zijn slachtoffer verwoest.

Mijn zus. Ze is er niet meer.

Nooit meer zal ze haar naasten manipuleren, bedriegen of bedreigen.

Ik huil tranen van opluchting. 'Vaarwel. Tot nooit, trut,' fluister ik, als de kist in de duisternis verdwijnt.

HET GESCHENK

Het jongetje rent mijn groentewinkel uit. Ik sprint hem achterna.

De dief rent naar een dakloze man en legt de appel in zijn mandje met kleingeld.

Het ventje kijkt me uitdagend aan. Ik spring naar voren, grijp zijn arm en sleur hem de winkel in.

Ik geef hem een tros bananen, om uit te delen.

ZWAAR WERK

In mijn slaapkamer zie ik de kleine fee. Ze probeert het kussen op te tillen.

Ik help haar, zodat ze mijn tand kan pakken.

Ze veegt het zweet van haar gezicht. ‘Bedankt,’ bromt ze.

Na een korte pauze vliegt ze weg. Ik hoor haar mompelen: ‘Geld willen, maar vervolgens wel elke keer de tand verstoppen.’

SLAAP LEKKER

Mijn spiegelbeeld staart naar me. Hij kopieert mijn zwaai.

Ik sta weer stil. Hij staat weer stil.

Als ik mijn hand op de spiegel leg, raken onze vingertoppen
elkaar bijna.

Ik kantel mijn hoofd. Hij doet hetzelfde.

Ik doe het licht uit en loop naar de deur.

‘Slaap lekker,’ hoor ik iemand achter me fluisteren.

BITTER

‘Wat is dat?’ Het meisje wijst naar een verroest autowrak.

Ik veeg het zweet van mijn gezicht. De zon is ongenadig heet.

‘Een oud voertuig. Uit de tijd dat niet iedereen in opwarming geloofde.’

‘Hè? Waren ze zo dom?’ vraagt ze.

‘De meesten niet. De belangrijkste wel. Maar gelukkig zijn we nog met drieduizend. Kom.’

GELEEFD

De strop wordt aangetrokken: mijn straf voor piraterij.

Het publiek kijkt gelaten naar het hele circus. Een enkeling zelfvoldaan.

De mensen zijn mager, smerig en ziekelijk. En bovenal gehoorzaam.

Hebben deze mensen ooit vrijheid gekend? Waarschijnlijk niet.

Ik ben jong, maar heb uiteindelijk langer geleefd.

Echt geleefd.

Het houten luik onder mijn voeten klapt open.

DE LEVENSLIJN

De zeis hangt net voor de levenslijn in de lucht. Hein kijkt perplex naar de man.

‘Ik heb je,’ zegt zijn vrouw. De bus raast voor hen langs.

Hij lacht zenuwachtig. ‘Je hebt mijn leven gered.’

‘Nee, joh.’ Ze wuift de opmerking weg.

Hein trekt het lemmet terug en mompelt: ‘Steek nog eens onverhoeds over?’

SLAAPMUTSJE

Het diner is voorbij. ‘Zullen we drinken?’ vraag ik.

Ze knikt enthousiast.

‘Het kan een beetje branden aan je keel.’

‘Dat is prima,’ zegt ze.

‘Het kan zelfs pijn doen.’

Ze strijkt haar haren aan de kant. ‘Het is niet de eerste keer.’

Ik buig naar voren. Mijn lange hoektanden zinken in haar zachte hals.

ZEEMEERMIN

Ik sla overboord. De boot heet 'Zeemeermin', naar de verleidelijke vrouwen in de zee.

Zodra ik naar de boot zwem, voel ik een hand om mijn enkel. Ik schrik, maar vertrouw op mijn reddingsvest.

Hardhandig word ik omlaag getrokken.

In de diepte zie ik een glinsterende vissenstaart. Een paar prachtige ogen.

En afgrijselijke, naaldachtige tanden.

HAAR STEM

Ik zit op zolder en luister vertederd naar de babyfoon.

‘Ja! Kun je nog eens lachen?’ hoor ik mijn vriendin zeggen.

Gekraai van de baby.

‘Ben jij de kleine baby?’

Nog meer gelach.

‘Wat ben je vrolijk!’

De baby brult het uit.

Mijn telefoon piept. Het is een appje van mijn vriendin: ‘Ben zo thuis.’

DE STILTE IS TERUG

Mijn vriend ligt hier begraven, in dit bos. Geen zerk, geen monument.

Hij wist niet te ontkomen aan zijn achtervolger. Met twintig messteken werd hij om het leven gebracht.

Ze hebben de dader nooit gepakt.

Het is stil in het bos, net als in mijn hoofd. Eindelijk.

Nu moet ik alleen het mes nog verbergen.

DE HUISMUS

‘Hé, een vogel.’

Ik schets de huismus op een A4’tje.

Hij lijkt verbazingwekkend goed. Ik wist niet dat ik dat kon.

Een vrouw in het wit pakt de tekening en legt hem op een stapel.

Wie is zij?

Waarom is ze hier?

De plotselinge verwarring zakt snel weer. Ik kijk naar buiten.

‘Hé, een vogel.’

GROEP VIJF

Ik zit in groep vijf en kijk dromerig naar buiten.

De jongere kinderen spelen op het plein. Zo meteen mogen wij.

Ik wil de zon op mijn gezicht en de wind in mijn haren, niet de hele dag in het lokaal zitten.

Mijn dagdroom lost op als Nora verlegen vraagt: ‘Mogen wij zo spelen, juf?’

DIERENTUIN

Ze staren me aan, vanachter de tralies. Met hun doodse blikken.

De nieuwsgierige kleintjes komen soms wat dichterbij.

Nu komt er een volwassen mannetje aan. Hij kijkt

ongeïnteresseerd in het rond. Gedachteloos kauwt hij ergens op.

Ze lijken hun tijd uit te zitten. Best zielig, eigenlijk.

Maar ja, ze hebben wel een duur kaartje gekocht.

DE VIERDE FOTO

Op de polaroidfoto staat een schimmige figuur achter me.

Ik kijk, maar ben alleen. Mijn hartslag versnelt.

Op de volgende foto is hij dichterbij.

Ik zie nog steeds niemand.

Nummer drie. Ik zie twee akelige ogen in de schim.

Mijn bevende vinger hangt voor de knop.

‘Zal ik hem nemen?’ fluistert iemand in mijn oor.

DAG DES OORDEELS

De lucht betreft. Ik ren zo snel mogelijk naar huis.

De grond trilt. Waterbommen uit de lucht splijten de aarde. Mijn kameraden vallen.

Is dit hoe ik sterf? Is dit het einde?

De wereld verandert in drijfzand, maar ik ben op tijd.

Mijn zes pootjes dragen me het nest in. Hier is de kolonie veilig.

PRINCIPES

‘Waarom bij Diamant Mijnbouw Wereldwijd?’

‘Vanwege jullie principes.’

‘Heeft u nog andere sollicitaties lopen?’

‘Ja. Bij enkele oliebedrijven.’

De recruiter knikt. ‘U heeft buitengewoon veel relevante werkervaring.’

‘Klopt.’

‘U past binnen de bedrijfscultuur.’

‘Dat denk ik ook.’

‘Dan ben ik eruit. Welkom, meneer Hein.’

Hij omvat mijn magere, uitgemergelde vingers en schudt me de hand.

NARCOSE

Ik zie niets en kan niet bewegen. Maar ik hoor de artsen praten.

Is dat normaal?

Ik voel het larynxmasker in mijn keel.

Nee, dat klopt niet!

Ik probeer verwoed om te bewegen, maar mijn lichaam slaapt.

‘Scalpel twaalf.’

Nee!

Het mes snijdt over mijn borstbeen. De pijn is afschuwelijk.

Nee, stop!

‘De zaag, alsjeblieft.’

IN HET DONKER

‘Hou je ogen gesloten, dan zijn er geen monsters,’ zegt mijn vader.

Hij knipt het licht uit. De kamer is donker.

Ik wil kijken, maar knijp mijn ogen dicht. Ik ben doodsbang.

Mijn oogleden trillen van de spanning.

Ik kijk stiekem, tussen mijn wimpers door.

Twee vuurrode ogen staren me aan. ‘Wat zei ik nou?’

DE WACHTKAMER

Mijn lichaam is weer jong: de hel is zo erg nog niet.

‘We komen u over uiterlijk vijf minuten halen.’

Ik knik tevreden.

De enige andere wachtende is een stokoude man.

Ik wacht vijf minuten.

Tien.

Twintig.

Na een halfuur vraag ik de man: ‘Hoe lang zit u hier al?’

‘Maximaal vijf minuten, volgens hen.’

HEBZUCHT

‘Betalen, armoedzaaier.’

‘Dat gaat nu niet. Heb genade.’

De pandjesbaas is onverbiddelijk. ‘Ik maak geen
uitzonderingen.’

‘Alsjeblieft.’

‘Sorry.’

‘Ik heb niets om te verpanden. Wil je me echt aan de zijlijn
zetten?’

‘Je laat me geen keus. Je bent failliet verklaard.’

Nonchalant schuift hij mijn vingerhoed van de Kalverstraat naar
de rand van het speelbord.

SCHATZOEKERS

‘Bangmakerij,’ mompel ik, als ik voorbij de rammelende kettingen loop.

Mijn voet raakt een knop, waarna een rotsblok uit een boobytrap mijn leven beëindigd.

Als geest zie ik pas dat de piramide één grote valstrik is. De hiërogliefen zijn overduidelijk!

Ik hoor voetstappen. Vlug rammel ik met kettingen om de indringers op afstand te houden.

NACHTPOKER

Het enige geluid op de begraafplaats is het zachte geritsel van de speelkaarten.

We pokersen elke nacht vanaf twaalf uur, zittend op de zerken en urnen. De inzet bestaat uit kleine takjes, dennenappels en dierenbotjes.

We spelen de hele nacht door, totdat de toegangshekken 's ochtends opengaan.

Dan helpen we elkaar terug onder de grond.

ONVERMIJDELIJK

Eens per maand moet je uit mijn buurt blijven.

Ik ben dan een bloederige bedoening.

Vandaag is het weer zover. Ik voel de pijn in mijn buik.

En armen.

En benen.

Sinds de puberteit verandert mijn lichaam maandelijks even.

Ik gooi mijn hoofd naar achteren en huil naar de volle maan.

Ik ruik bloed. Heerlijk.

DE DRANG

‘Hallo. Ik ben John en ik ben moordverslaafd.’

‘Actief? Of ben je hier preventief?’ vraagt iemand.

‘Actief.’ Ik staar naar een lege stoel.

Het is een tijdje stil. De aanwezigen wachten ergens op.

‘Zullen we gewoon beginnen?’ vraag ik.

‘We wachten nog even op de therapeut.’

Ik laat mijn schouders hangen. ‘Dat is niet nodig.’

EEN NIEUWE FASE

Hij staat met zijn koffer bij de bushalte.

Alle jaren dat we samen in één huis leefden, nam ik voor lief.

Nu is het voorbij.

Hij stapt in. De bus rijdt weg.

Ik wrijf de tranen uit mijn ogen. Ik probeer me groot te houden.

Mijn telefoon trilt. ‘Mam, komen jullie vrijdag naar mijn
studentenhuis?’

LITTEKENS

Op school pestte hij me, jarenlang. En nu zit hij tegenover me.

Hij heeft deze baan echt nodig.

‘Dat was toen,’ zegt hij. ‘Vergeven en vergeten?’

Gescheiden, drie kinderen: hij is wanhopig.

‘Vergeten? Nee.’ Ik heb zijn cv vast.

‘Ik ben veranderd.’

Ik laat het cv in de papierversnipperaar zakken. ‘Gelukkig. Mijn trauma helaas niet.’

VERGETEN SLEUTELS

Een bezoek aan het verzorgingstehuis is elke keer weer zwaar.
Ik loop naar het parkeerterrein. Ik klop op mijn jas en voel geen sleutels.

Shit, heb ik die binnen laten liggen?

‘Mevrouw Van Driebruggen!’ roept iemand achter me.

Ik draai me om en zie twee verplegers.

‘Buiten wandelen doen we niet zonder begeleiding. Kom maar.’